

c) buletinele de identitate se anulează prin decuparea colțului uneia dintre cele două coperte care să cuprindă seria și numărul documentului.

(2) Documentele de identitate prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) se restituie titularului sau reprezentantului legal, respectiv declarantului decedului în cazul decedului persoanei, iar documentele prevăzute la alin. (1) lit. b) se trimit cu adresă la S.P.C.L.E.P. emitent, împreună cu colțurile documentelor prevăzute la alin. (1) lit. a) și c), lunar, până la data de 10 a lunii următoare.

SECȚIUNEA a 3-a

Înregistrarea nașterii

Art. 41. — (1) Înregistrarea nașterii se face ca urmare a unei declarații verbale a persoanelor prevăzute la art. 16 din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau din oficiu, de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P./din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în a căruia/cărei rază s-a produs evenimentul ori, după caz, ca urmare a unei declarații verbale a persoanelor prevăzute la art. 16 din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către ofițerul de stare civilă din cadrul misiunii diplomatice sau al oficiului consular de carieră a/al României acreditată/acreditat să exercite funcții consulare în statul pe teritoriul căruia s-a produs evenimentul.

(2) În situațiile prevăzute la art. 3 alin. (8) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrarea nașterii se face în S.I.I.E.A.S.C. de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B. de la sediul acestora, în baza documentelor existente în S.I.I.E.A.S.C. sau prezentate de declarant ori de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P. sau, după caz, din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale competent/e să înregistreze nașterea; exemplarul I al actelor de naștere se transmite, în original, cu adresă, S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăriei unității administrativ-teritoriale competent/e, în vederea constituirii Registrului de stare civilă exemplarul I.

(3) Declararea nașterii se poate face la oricare S.P.C.L.E.P., respectiv primărie din cadrul unității administrativ-teritoriale unde nu sunt constituite S.P.C.L.E.P., care va transmite dosarul electronic ofițerului de stare civilă competent potrivit alin. (1).

(4) În registrele de nașteri se înregistrează nașterea copilului născut viu și nașterea copilului născut mort.

(5) Înregistrarea nașterii gemenilor se face prin întocmirea actului de naștere, separat, pentru fiecare copil. În același mod se procedează și în cazul nașterii gemenilor siamezi.

Art. 42. — (1) Termenul pentru declararea nașterii copilului este de:

a) 30 de zile de la data nașterii, pentru copilul născut viu și aflat în viață;

b) 3 zile de la data nașterii, pentru copilul născut mort;

c) 24 de ore de la data decedului, pentru copilul născut viu care a decedat înăuntrul termenului de 30 de zile;

d) 30 de zile pentru copilul găsit sau părăsit de mamă în maternitate/unități sanitare.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și d) se socotesc de la data nașterii, respectiv a găsirii sau, după caz, a întocmirii procesului-verbal de constatare a părăsirii și cuprind atât ziua nașterii, respectiv a găsirii sau a întocmirii procesului-verbal de constatare a părăsirii, cât și ziua în care se face declarația.

(3) Înregistrarea din oficiu se face în ultima zi a termenului de declarare, în baza certificatului medical constatator al nașterii, comunicat electronic de către emitent, precum și a verificărilor efectuate în S.I.I.E.A.S.C. și R.N.E.P.

Art. 43. — (1) Înregistrarea nașterii în termenele prevăzute la art. 42 alin. (1) lit. a) și c) se face în baza următoarelor documente:

a) ~~✗~~ a) certificatul medical constatator al nașterii, întocmit în România pe formular-tip, care trebuie să cuprindă număr de înregistrare, dată certă și semnătura medicului, iar în străinătate, în conformitate cu prevederile legislației statului pe teritoriul căruia s-a produs nașterea;

b) expertiza medico-legală care să cuprindă număr de înregistrare, dată certă și semnătura medicului, precum și sexul și data nașterii persoanei în format an/lună/zi, în lipsa existenței certificatului prevăzut la lit. a);

~~✗~~ c) actul de identitate al mamei și, după caz, al declarantului, dacă nașterea nu este declarată de mamă;

d) ~~✗~~ d) certificatul de căsătorie al părinților copilului, în original, eliberat pe baza actului de căsătorie întocmit/transcris în registrele de căsătorie române, iar dacă aceștia poartă nume de familie diferit, declarația scrisă cu privire la numele de familie pe care îl va dobândi copilul dată de ambii părinți în fața ofițerului de stare civilă sau a notarului public;

~~✗~~ e) declarația de recunoaștere a copilului născut în afara căsătoriei, dată de către tată în fața ofițerului de stare civilă, din care să rezulte și numele de familie pe care îl dobândește copilul, la care se anexează consimțământul mamei cu privire la numele de familie; tatăl minor care a împlinit vârsta de 14 ani îl poate recunoaște singur pe copilul său dacă face dovada discernământului la momentul recunoașterii, prin efectuarea expertizei psihiatrice;

f) declarația de recunoaștere a copilului dată de către mamă în fața ofițerului de stare civilă, în cazul în care se prezintă expertiza medico-legală, în lipsa existenței unui certificat medical constatator al nașterii.

(2) În situația în care unul dintre părinți sau ambii sunt cetățeni străini sau apatrizi, înregistrarea nașterii se face în baza documentelor prevăzute la alin. (1), precum și a următoarelor:

a) pașaportul părintelui cetățean străin/părinților cetățeni străini sau apatrizi, respectiv actul de identitate pentru cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene ori Spațiului Economic European sau ai Confederației Elvețiene sau, după caz, documentul de identitate eliberat de I.G.I., în original. În cazul cetățenilor străini ale căror acte de identitate/călătorie nu conțin date înscrise prin utilizarea alfabetului latin se solicită traducerea legalizată în limba română a filei care conține datele de identificare ale persoanei; dacă din documentele străine prezentate nu rezultă în mod distinct care este numele de familie și prenumele se solicită declarația notarială a titularului în acest sens;

b) certificatul de căsătorie sau extrasul de căsătorie al părinților copilului, în original, însoțit de traducerea legalizată în limba română sau de formularul standard multilingv, ori extrasul multilingv al actului de căsătorie, în original, atunci când căsătoria a fost înregistrată de autoritățile străine competente și nu există obligația transcrierii actului de căsătorie;

c) declarația dată de părintele/părinții beneficiar/beneficiari al/ai unei forme de protecție internațională în România sau, după caz, solicitant/solicitanți de azil în fața ofițerului de stare civilă sau notarului public, în situația în care acesta/aceștia nu poate/nu pot prezenta certificatul de căsătorie emis de autoritățile străine în fața cărora s-a oficiat căsătoria.

(3) În situația în care ambii părinți au vârsta sub 14 ani sunt necesare documentul prevăzut la alin. (1) lit. a), certificatul de naștere al mamei, precum și actul de identitate al părintelui, tutorelui sau, după caz, al reprezentantului legal al acesteia sau al declarantului, dacă declararea nașterii nu este făcută de părintele, tutorele sau, după caz, de reprezentantul legal al mamei copilului.

(4) În situația în care mama copilului are vârsta sub 14 ani, iar tatăl nu recunoaște copilul, sunt necesare documentul prevăzut la alin. (1) lit. a), precum și următoarele:

a) certificatul de naștere al mamei;

b) actul de identitate al părintelui, tutorelui sau, după caz, al reprezentantului legal al mamei ori al declarantului, dacă declararea nașterii nu este făcută de părintele, tutorele sau, după caz, de reprezentantul legal al mamei.

(5) În cazul în care căsătoria părinților a fost înregistrată de autoritățile străine competente și actul de căsătorie nu a fost transcris în registrele de căsătorie române, se procedează la transcrierea în regim de urgență a certificatului/extrasului de căsătorie/extrasului multilingv al actului de căsătorie eliberat de autoritățile străine în registrele de căsătorie române; nașterea copilului se înregistrează după transcrierea actului de căsătorie a părinților.

(6) C.N.P. se atribuie doar copiilor cetățeni români.

(7) În cazul în care prenumele copilului trecut în certificatul medical constatator al nașterii este diferit de cel declarat sau este format din mai mult de trei cuvinte, înregistrarea nașterii se face în baza declarației scrise, semnată de ambii părinți, dată în fața ofițerului de stare civilă care înregistrează actul, a notarului, lic ori a misiunilor diplomatice și oficiilor consulare de carieră ale României, din care să rezulte prenumele copilului.

(8) În lipsa acordului părinților cu privire la numele de familie al copilului, instanța de tutelă hotărăște numele copilului și comunică de îndată hotărârea rămasă definitivă la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria din cadrul unității administrativ-teritoriale unde aceste servicii nu sunt constituite, care a înregistrat nașterea; certificatul de naștere se eliberează numai după înscrierea mențiunii privind stabilirea numelui de familie de către instanța de tutelă.

(9) Dacă ulterior înregistrării nașterii copilului, dar înainte de sesizarea instanței de tutelă, părinții se înțeleg cu privire la numele de familie, acesta se înscrie prin mențiune, în baza declarației ambilor părinți, dată în fața ofițerului de stare civilă care a înregistrat actul sau a notarului public.

(10) În cazul întocmirii actului de naștere din oficiu de către ofițerul de stare civilă sau în condițiile art. 15 alin. (31) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă părintele/părinții dorește/doresc să schimbe prenumele copilului, acesta se înscrie prin mențiune pe marginea actului de naștere, în baza declarației ambilor părinți, dată în fața ofițerului de stare civilă care a înregistrat actul sau a notarului public.

(11) Prevederile alin. (8) se aplică și în cazul în care ofițerul de stare civilă a refuzat înscrierea prenumelui, în conformitate cu art. 15 alin. (2) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, iar părinții nu vor să opteze pentru un alt prenume.

(12) Când declarația nașterii este făcută de un cetățean străin, apatrid sau cetățean al statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene necunoscător al limbii române ori de o persoană cu handicap auditiv sau surdocecitate, documentele necesare înregistrării actului se solicită prin intermediul unui interpret autorizat sau, după caz, interpret autorizat al limbajului mimico-gestual ori al limbajului specific persoanelor cu surdocecitate, fapt consemnat într-un proces-verbal.

(13) Dacă părinții au domiciliu diferite, părintele care declară nașterea va da o declarație din care să rezulte la care dintre părinți are domiciliul copilul.

(14) În cazul în care declararea nașterii se face de către o persoană, alta decât unul dintre părinți, se prezintă declarația autenticată de oicăruia dintre părinți, din care să rezulte domiciliul copilului; în situația în care niciunul dintre părinți nu este identificat la adresa de domiciliu prin intermediul unităților

de poliție, pentru a declara în scris domiciliul, copilul este înregistrat în R.N.E.P., cu domiciliul mamei.

(15) În situația în care părintele/părinții beneficiar/beneficiari al/ai unei forme de protecție internațională în România sau, după caz, solicitant/solicitanți de azil nu deține/nu dețin pașaport sau actul de identitate eliberat de statul de cetățenie/pașaportul emis în baza Convenției privind statutul apatrizilor din anul 1954, în cazul apatrizilor, aflat în termen de valabilitate, la rubrica mențiuni din actul și certificatul de naștere al copilului se înscrie mențiunea: „Identitatea părinților/tatălui/mamei este declarată.”

(16) Dispozițiile alin. (15) se aplică după efectuarea în prealabil a verificărilor la centrele regionale de cazare și proceduri pentru solicitanții de azil, pentru confirmarea identității declarate a părintelui/părinților.

Art. 44. — (1) La înregistrarea nașterii în termenul prevăzut la art. 42 alin. (1) lit. a), în lipsa actului de identitate al mamei, declarantul prezintă:

a) documentele prevăzute la art. 43, după caz;

b) fotocopia procesului-verbal întocmit de polițist cu ocazia verificărilor efectuate la solicitarea unității sanitare în care a avut loc nașterea, certificată pentru conformitate de reprezentatul unității sanitare.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), ofițerul de stare civilă efectuează verificări în S.I.I.E.A.S.C. și R.N.E.P., pentru identificarea mamei.

(3) Dacă procesul-verbal prevăzut la alin. (1) lit. b) este identificat în S.I.I.E.A.S.C., întrucât forma electronică a acestuia a fost introdusă în sistem de medic, ofițerul de stare civilă nu solicită prezentarea acestuia.

Art. 45. — (1) În cazul în care nașterea mamei nu este înregistrată în registrele de stare civilă, pentru întocmirea actului de naștere al copilului se prezintă următoarele documente:

a) declarația scrisă a uneia dintre persoanele prevăzute la art. 16 din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) procesul-verbal privind identitatea declarată de mamă, semnat de reprezentantul D.G.A.S.P.C. pe raza căreia se află unitatea sanitară unde a avut loc nașterea, de reprezentantul poliției și de cel al unității sanitare;

c) certificatul medical constatator al nașterii;

d) actul de identitate al declarantului, dacă nașterea nu este declarată de mamă;

e) declarația tatălui de recunoaștere a copilului, după caz, din care să rezulte și numele de familie pe care îl dobândește copilul, la care se anexează consimțământul mamei cu privire la numele de familie.

(2) Ofițerul de stare civilă desfășoară următoarele activități:

a) efectuează verificări în S.I.I.E.A.S.C., inclusiv în modulul R.P.I.D., pentru identificarea actului de naștere al mamei; în cazul în care datele mamei și ale copilului nu sunt înregistrate în R.P.I.D., ofițerul de stare civilă transmite adresă către I.G.P.R., în vederea actualizării acestuia;

b) verifică datele declarate ale mamei și ale declarantului în R.N.E.P.;

c) întocmește referatul cu propunere de emitere a dispoziției primarului privind stabilirea numelui de familie și a prenumelui copilului. Propunerea de stabilire a numelui de familie și a prenumelui copilului se face în considerarea datelor rezultate din certificatul medical constatator al nașterii și din declarația prevăzută la alin. (1) lit. e), după caz;

d) prezintă primarului unității administrativ-teritoriale referatul prevăzut la lit. c) însoțit de întreaga documentație, pentru emiterea dispoziției acestuia.

(3) Actul de naștere al copilului se întocmește cu numele de familie și prenumele stabilite prin dispoziție a primarului unității administrativ-teritoriale unde se înregistrează nașterea, iar celelalte date sunt preluate din certificatul medical constatator al

nașterii; rubrica privind datele mamei se completează doar cu numele de familie și prenumele mamei rezultate din procesul-verbal prevăzut la alin. (1) lit. b).

(4) Pe marginea actului de naștere și la rubrica „MENȚIUNI” din certificatul de naștere se înscriu mențiunile corespunzătoare prevăzute în anexa nr. 20.

(5) Domiciliul copilului este cel declarat de mamă potrivit procesului-verbal prevăzut la alin. (1) lit. b), iar în cazul recunoașterii de către tată, domiciliul copilului se stabilește potrivit dispozițiilor art. 43 alin. (13) și (14).

(6) Dacă procesul-verbal privind identitatea declarată de mamă este identificat în S.I.I.E.A.S.C., întrucât forma electronică a acestuia a fost introdusă în sistem de criminalist și/sau de medic, ofițerul de stare civilă nu solicită prezentarea acestuia.

Art. 46. — (1) După împlinirea termenului de 30 de zile prevăzut la art. 42 alin. (1) lit. a), dar înăuntrul termenului de un an de la data nașterii, întocmirea actului de naștere se face la cererea scrisă a declarantului, cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale în a cărei rază s-a produs evenimentul, respectiv a șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular de carieră al României acreditate/acreditat să exercite funcții consulare în statul pe teritoriul căruia s-a produs evenimentul, în termen de până la 30 de zile de la data solicitării.

(2) Pentru înregistrarea nașterii după termenul legal, ofițerul de stare civilă aplică în mod corespunzător dispozițiile prevăzute la art. 43.

Art. 47. — Înregistrarea tardivă a nașterii, după împlinirea termenului de un an de la data nașterii, se face la cererea scrisă a declarantului, cu avizul conform al S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B. și cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale în a cărei rază s-a produs evenimentul, în termen de 90 de zile de la data solicitării.

Art. 48. — În situația în care cererea privind înregistrarea tardivă a nașterii se depune la un alt S.P.C.L.E.P./altă primărie decât cel/cea competent/ă să întocmească actul, referatul cuprinzând rezultatul verificărilor și documentele prevăzute de prezentele norme metodologice se transmit electronic ofițerului de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P./primăriei competent/competente să înregistreze nașterea.

Art. 49. — (1) Pentru înregistrarea tardivă a nașterii copiilor în vârstă de până la 14 ani, ofițerul de stare civilă aplică în mod corespunzător prevederile art. 43 și efectuează verificări privind persoana pentru care se solicită înregistrarea nașterii, precum și părinții acesteia în S.I.I.E.A.S.C. și, după caz, în R.N.E.P.

(2) În situația în care declarantul nu prezintă certificatul medical constatator al nașterii sau acesta nu se identifică în S.I.I.E.A.S.C., ofițerul de stare civilă efectuează verificări în evidențele unității sanitare unde s-a produs nașterea sau ale medicului de familie, în situația în care nașterea a avut loc la domiciliu, pentru obținerea acestuia; dacă certificatul medical constatator al nașterii nu se identifică, se solicită reprezentantului S.P.A.S. întreprinderea demersurilor pentru efectuarea expertizei medico-legale.

(3) În cazul în care din verificările efectuate la unitatea sanitară nu se identifică certificatul medical constatator al nașterii sau documente care să dovedească nașterea, locul nașterii este cel declarat.

(4) Dacă înregistrarea nașterii este solicitată de reprezentantul S.P.A.S., acesta prezintă următoarele documente:

- a) certificatul medical constatator al nașterii, iar în lipsa acestuia expertiza medico-legală;
- b) raportul de anchetă socială;
- c) delegația.

Art. 50. — Pentru înregistrarea tardivă a nașterii copiilor cu vârstă cuprinsă între 14 și 18 ani, ofițerul de stare civilă aplică în mod corespunzător prevederile art. 49 și desfășoară următoarele activități:

a) efectuează verificări în evidențele D.G.P. și ale serviciului cazier judiciar, statistică și evidențe operative;

b) efectuează verificări la adresele la care aceștia declară că au locuit, precum și, după caz, la unitățile de învățământ la care declară că au fost înscriși, prin unitățile de poliție;

c) solicită declarație persoanei a cărei naștere nu a fost înregistrată, precum și, după caz, părinților sau reprezentantului legal ai/al persoanei, dată în fața ofițerului de stare civilă, la care anexează o fotografie de mărimea 3/4 cm, care se încarcă în S.I.I.E.A.S.C.;

d) stabilește dacă fizionomia persoanei corespunde cu fotografia încărcată și o aplică electronic astfel: una pe declarația persoanei și alta pe cea a părinților sau a reprezentantului legal, după caz.

Art. 51. — (1) Pentru înregistrarea tardivă a nașterii persoanei majore, cererea scrisă a declarantului este însoțită de următoarele documente:

a) certificatul medical constatator al nașterii;

b) declarația persoanei a cărei naștere nu a fost înregistrată, dată în fața ofițerului de stare civilă, la care anexează o fotografie de mărimea 3/4 cm, care se încarcă în S.I.I.E.A.S.C.;

c) declarația a doi membri ai familiei, iar în lipsa acestora, a două persoane care o cunosc, dată în fața ofițerului de stare civilă;

d) stabilește dacă fizionomia persoanei corespunde cu fotografia încărcată și o aplică electronic astfel: una pe declarația persoanei și alta pe declarațiile prevăzute la lit. c).

(2) Ofițerul de stare civilă desfășoară activitățile prevăzute la art. 49 alin. (1) și la art. 50 lit. a) și b).

(3) În situația în care declarantul nu prezintă certificatul medical constatator al nașterii sau acesta nu este identificat electronic, ofițerul de stare civilă procedează conform prevederilor art. 49 alin. (2) și (3).

(4) Ofițerul de stare civilă solicită reprezentantului S.P.A.S., cu adresă, întreprinderea demersurilor pentru efectuarea anchetei sociale.

Art. 52. — (1) Dacă nașterea s-a produs în străinătate și nu a fost declarată și înregistrată la autoritățile locale competente/misiunea diplomatică ori oficiul consular de carieră al României în străinătate competent sau a fost înregistrată cu date nereale privind identitatea părinților, întocmirea actului de naștere se face în țară, în baza certificatului medical constatator al nașterii eliberat de autoritățile medicale străine sau, după caz, în baza certificatului de naștere, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 34, după ce ofițerul de stare civilă emite din S.I.I.E.A.S.C. adresă de verificare, către M.A.E.-DCons, pentru a stabili dacă nașterea nu a fost înregistrată sau, după caz, cu ce date a fost înregistrată în străinătate.

(2) Dacă în urma verificărilor s-a stabilit că nașterea a fost înregistrată corect în străinătate, se parcurge procedura prevăzută la art. 41 alin. (3) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privind transcrierea certificatelor/extraselor de stare civilă/extraselor multilingve ale actelor de stare civilă procurate din străinătate.

(3) Dacă în urma verificărilor s-a constatat că nașterea a fost înregistrată cu date nereale, ofițerul de stare civilă stabilește în ce anume constă diferența dintre datele consemnate în actul întocmit și datele de identificare reale ale părinților copilului, pe bază de documente și declarații ale persoanelor care pot da relații, inclusiv ale părinților copilului, date în fața ofițerului de stare civilă sau a notarului public, în condițiile prevăzute la art. 415 alin. (1) și (2) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (3), întocmirea actului de naștere se face la S.P.C.L.E.P./ primăria în raza căreia/căreia își are domiciliul unul dintre părinți/persoana majoră; dispozițiile art. 49—51 se aplică în mod corespunzător.

Art. 53. — (1) După finalizarea verificărilor privind înregistrarea tardivă a nașterii, ofițerul de stare civilă întocmește un referat, care trebuie să conțină datele necesare întocmirii actului de naștere.

(2) Referatul cuprinzând rezultatul verificărilor efectuate se transmite electronic S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B., împreună cu documentele aferente.

(3) După verificarea documentelor de către S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B., întreaga documentație împreună cu avizul conform prevăzut la art. 47 se transmit S.P.C.L.E.P./primăriei unității administrativ-teritoriale competent/e.

(4) La primirea avizului conform dat de S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B., ofițerul de stare civilă întocmește un referat, pe care îl prezintă primarului pentru aprobare.

(5) În baza referatului aprobat, ofițerul de stare civilă întocmește actul de stare civilă și eliberează certificatul de naștere persoanei îndreptățite.

— (6) Este interzisă înregistrarea tardivă a nașterii fără avizul conform al S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B. și fără aprobarea primarului pe referatul prevăzut la alin. (4).

(7) În cazul în care nu se emite avizul conform, S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B. restituie motivat întreaga documentație în vederea completării sau cu indicarea procedurii de urmat.

Art. 54. — (1) În toate cazurile în care o persoană de sex feminin cu vârsta peste 14 ani solicită înregistrarea nașterii sale, ofițerul de stare civilă efectuează verificări în R.P.I.D. pentru identificarea acesteia.

(2) Dacă persoana este înregistrată în R.P.I.D., ofițerul de stare civilă efectuează verificări în S.I.I.E.A.S.C. pentru identificarea actului de naștere al copilului și solicită unității de poliție colectarea imaginii faciale și a impresiunilor papilare.

(3) Expertul/Specialistul criminalist desemnat compară imaginea facială și impresiunile papilare colectate cu cele ale persoanei în cauză, existente în R.P.I.D., și comunică cu adresă S.P.C.L.E.P./primăriei unității administrativ-teritoriale solicitante aspectele rezultate în urma comparării.

(4) După înregistrarea nașterii mamei în registrele de stare civilă, ofițerul de stare civilă comunică primăriei unității administrativ-teritoriale unde s-a înregistrat nașterea copilului mențiunea corespunzătoare prevăzută în anexa nr. 20.

(5) Datele mamei se înscriu prin mențiune în actul de naștere al copilului; în mod similar se procedează și la numele de familie al copilului, dacă necesită schimbare, înscrind-se mențiunea corespunzătoare prevăzută în anexa nr. 20.

Art. 55. — Întocmirea actului de naștere pentru copilul găsit sau părăsit de mamă în maternitate/unitate sanitară se face, în termen de 30 de zile de la data găsirii acestuia, respectiv imediat după împlinirea termenului de 30 de zile de la data întocmirii procesului-verbal de constatare a părăsirii copilului; înregistrarea se face în registrele de stare civilă ale S.P.C.L.E.P. sau, după caz, ale primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărei rază a fost găsit/părăsit copilul.

Art. 56. — (1) Întocmirea actului de naștere pentru copilul găsit se face în baza următoarelor documente:

a) declarația scrisă a persoanei care l-a găsit ori referatul reprezentantului S.P.A.S., din cadrul unității administrativ-teritoriale în raza căreia a fost găsit copilul;

b) procesul-verbal întocmit și semnat de reprezentantul unității de poliție competente, de medic și de reprezentantul S.P.A.S.;

c) dispoziția de stabilire a numelui de familie și/sau a prenumelui, emisă de primar, pentru situațiile în care nu se cunosc numele de familie și/sau prenumele copilului;

d) expertiza medico-legală privind stabilirea sexului și a vârstei aproximative ale copilului;

e) dispoziția privind plasamentul în regim de urgență sau, după caz, a sentinței privind plasamentul.

(2) Procesul-verbal prevăzut la alin. (1) lit. b) se înregistrează la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria care urmează să înregistreze nașterea și cuprinde următoarele date:

a) anul, luna și ziua când a fost găsit copilul;

b) sexul copilului;

c) locul și împrejurările în care a fost găsit copilul;

d) numele de familie, prenumele și domiciliul persoanei care l-a găsit, precum și, după caz, ale martorilor;

e) denumirea și adresa instituției sau numele persoanei căreia i-a fost încredințat copilul;

f) vârsta copilului găsit, stabilită de medic prin indicarea obligatorie a anului, lunii și zilei de naștere, chiar dacă acestea sunt aproximative;

g) rezultatul primelor cercetări efectuate de poliție pentru identificarea mamei.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care persoana găsită și a cărei naștere nu a fost înregistrată are vârsta mai mare de 18 ani.

Art. 57. — Întocmirea actului de naștere pentru copilul părăsit de mamă într-o maternitate/unitate sanitară se face în baza următoarelor documente:

a) procesul-verbal de constatare a părăsirii copilului, semnat de reprezentantul D.G.A.S.P.C. pe raza căreia se află unitatea sanitară unde a fost părăsit copilul, de reprezentantul poliției și de cel al maternității/unității sanitare;

b) certificatul medical constator al nașterii;

c) dispoziția privind plasamentul în regim de urgență sau, după caz, sentința privind plasamentul;

d) comunicarea poliției cu privire la rezultatul verificărilor privind identitatea mamei;

e) dispoziția de stabilire a numelui de familie și/sau a prenumelui, emisă de primar, pentru situațiile în care nu se cunosc numele de familie și/sau prenumele copilului;

f) declarația de înregistrare a nașterii.

Art. 58. — (1) Actul de naștere privind copilul găsit/părăsit de mamă într-o maternitate/unitate sanitară se completează cu datele care rezultă din expertiza medico-legală/certificatul medical constator al nașterii; în situația în care identitatea părintelui/părinților înscrisă în certificatul medical constator al nașterii nu poate fi stabilită, rubricile corespunzătoare din actul de naștere referitoare la mamă și/sau tată nu se completează.

(2) La rubrica „mențiuni” se înscrie textul corespunzător prevăzut în anexa nr. 20.

Art. 59. — (1) În situația în care copilul este recunoscut de mamă în condițiile art. 415 alin. (1) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se înscrie mențiunea corespunzătoare prevăzută în anexa nr. 20 pe marginea actului de naștere întocmit inițial; copilul poartă numele de familie al mamei.

(2) Dacă ulterior se constată că nașterea a fost înregistrată, ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P. ori al primăriei unității administrativ-teritoriale unde a fost înregistrată nașterea copilului găsit/părăsit de mamă într-o maternitate/unitate sanitară solicită instanței judecătorești anularea actului de naștere.

Art. 60. — (1) Când mama declară că este căsătorită, ofițerul de stare civilă efectuează verificări în S.I.I.E.A.S.C. și în R.N.E.P., iar înregistrarea nașterii se face numai după identificarea actului de căsătorie al părinților.

(2) Dacă mama declară că nu este căsătorită, în urma verificărilor prevăzute la alin. (1), copilul se înregistrează cu numele de familie al mamei, iar rubricile referitoare la „tată” nu se completează.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și în cazul în care declarația este făcută de o altă persoană.

Art. 61. — (1) În situația în care copilul născut viu a decedat și nașterea nu a fost înregistrată se înregistrează mai întâi nașterea și apoi decesul.

(2) În cazul în care ofițerul de stare civilă care înregistrează decesul nu are competența teritorială pentru întocmirea actului de naștere, trimite electronic S.P.C.L.E.P., respectiv primăriei competent/competente să înregistreze nașterea declarația motivată a persoanei care a solicitat înregistrarea decesului, împreună cu certificatul medical constatator al nașterii, și comunică datele referitoare la deces, pentru înscrierea mențiunii.

(3) Întocmirea actului de naștere se face cu aprobarea primarului, dacă înregistrarea nașterii are loc după expirarea termenului prevăzut la art. 42 alin. (1) lit. c), dar înăuntrul termenului de un an de la data nașterii.

(4) În cazul persoanei decedate a cărei naștere nu a fost înregistrată în termenul legal de 30 de zile, actul de deces se întocmește în baza certificatului medical constatator al decesului și a celui de naștere, a verificărilor efectuate de poliție și a declarației persoanei care solicită înregistrarea, care să cuprindă datele de identificare; ulterior întocmirii actului de deces ofițerul de stare civilă informează declarantul decesului cu privire la necesitatea solicitării înregistrării nașterii.

(5) În lipsa certificatului medical constatator al nașterii, în actul de deces se înscrie mențiunea corespunzătoare prevăzută în anexa nr. 20; după înregistrarea tardivă a nașterii se operează mențiuni cu privire la datele de identificare pe marginea actului de deces.

(6) În toate cazurile de înregistrare a nașterii se aplică prevederile prezentelor norme metodologice.

Art. 62. — (1) Pentru copilul născut mort se întocmește numai actul de naștere; în acest caz nu se completează rubricile privind „prenumele”, „cetățenia” și „codul numeric personal”, iar în rubrica „din care rezultă că s-a născut un copil” se înscrie cuvântul „mort”.

(2) La cerere, în baza actului de naștere, se eliberează certificat de naștere cu mențiunea „COPIL NĂSCUT MORT” sau adeverința de înhumare/incinerare, fapt despre care se precizează în Registrul privind eliberarea adeverințelor de înhumare/incinerare.

(3) După împlinirea termenului de 3 zile pentru copilul născut mort, dar nu mai târziu de un an de la data nașterii, întocmirea actului de naștere se face cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale în a cărei rază s-a produs evenimentul, respectiv al șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular de carieră al României acreditate/acreditat să exercite funcții consulare în statul pe teritoriul căruia s-a produs evenimentul.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3), dacă nașterea nu a fost înregistrată în termen de un an de la producerea acesteia, se aplică dispozițiile privind înregistrarea tardivă a nașterii.

SECȚIUNEA a 4-a

Înregistrarea căsătoriei

Art. 63. — (1) Declarația de căsătorie se face personal, de către viitorii soți, un bărbat și o femeie, în scris, la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria locului de domiciliu ori de reședință al unuia dintre ei și se publică în ziua în care a fost primită, prin afișare, în extras, la sediul primăriei, pe pagina de internet a acesteia și pe portalul S.I.I.E.A.S.C., și după caz, la sediul primăriei unde celălalt soț are domiciliul sau reședința.

(2) Prin excepție, căsătoria poate fi încheiată în altă unitate administrativ-teritorială decât cea în a cărei rază teritorială domiciliază sau își au reședința viitorii soți, în baza documentelor justificative, numai cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale unde se încheie căsătoria și cu

obligativitatea înștiințării primăriei de domiciliu sau de reședință a viitorilor soți, în vederea publicării declarației de căsătorie.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică și în situația căsătoriilor încheiate la misiunile diplomatice și oficiile consulare de carieră ale României, unde cetățenii români pot depune declarația de căsătorie dacă cel puțin unul dintre viitorii soți, cetățean român, are domiciliul sau reședința în statul în care acestea sunt acreditate să exercite funcții consulare și dacă legislația statelor acreditate recunosc aceste căsătorii și niciunul dintre viitorii soți nu deține și cetățenia statului în care misiunea diplomatică/oficiul consular de carieră este acreditat/acreditat să exercite funcții consulare.

(4) În cazul în care unul dintre viitorii soți nu se află în unitatea administrativ-teritorială unde urmează a se încheia căsătoria, el poate face declarația de căsătorie la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria din cadrul unității administrativ-teritoriale pe raza căruia/căreia își are domiciliul sau reședința, care o va transmite, în termen de 48 de ore, la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria din cadrul unității administrativ-teritoriale unde urmează a se încheia căsătoria, cu excepția căsătoriei încheiate în condițiile prevăzute la alin. (2).

(5) Declarația de căsătorie se poate face în afara sediului S.P.C.L.E.P. sau, după caz, al primăriei, cu aprobarea primarului, dacă unul dintre viitorii soți se află în imposibilitatea de a se deplasa, din motive temeinice, cum sunt motivele medicale, aflarea în arest preventiv sau executarea unei pedepse privative de libertate/unei măsuri educative privative de libertate, la adresa/locul de deținere unde/în care acestea se află, cu respectarea prevederilor alin. (1) teza a II-a.

(6) Dacă de la data depunerii declarației de căsătorie au trecut 30 de zile și căsătoria nu a fost încheiată ori dacă viitorii soți doresc să modifice declarația inițială la datele privind numele de familie și/sau regimul matrimonial, aceștia vor face o nouă declarație de căsătorie, dispunându-se publicarea acesteia; la depunerea declarației de căsătorie ofițerul de stare civilă are obligația de a informa viitorii soți că modificarea conținutului acesteia presupune curgerea unui nou termen pentru publicitate, opoziție și oficiere.

(7) După încheierea căsătoriei ori, după caz, la expirarea termenului de 30 de zile de la data depunerii declarației de căsătorie, dacă aceasta nu a fost încheiată, afișul care conține declarația de căsătorie în extras se elimină de la sediul primăriei, respectiv al misiunii diplomatice/oficiului consular de carieră a/al României, de pe pagina de internet a acestora și de pe portalul S.I.I.E.A.S.C.

Art. 64. — (1) Odată cu declarația de căsătorie viitorii soți prezintă următoarele documente:

a) documentul cu care se face dovada identității, a domiciliului și reședinței, după caz, în original; în cazul rezidenților străini, dovada adresei de domiciliu se face cu document eliberat de I.G.I.;

b) certificatul de naștere, în original, sau, pentru cetățeanul străin, după caz, extrasul de naștere/extrasul multilingv al actului de naștere, care trebuie să îndeplinească cerințele de legalizare prevăzute la art. 34;

c) certificatul medical privind starea sănătății, aflat în termen de valabilitate, întocmit pe formular-tip, care trebuie să poarte numărul de înregistrare, data certă și semnătura medicului; certificatele medicale sunt valabile 30 de zile de la data emiterii și trebuie să cuprindă mențiunea că persoana se poate căsători; certificatele medicale emise de instituții medicale în străinătate pentru uzul misiunilor diplomatice și oficiilor consulare de carieră ale României trebuie să conțină toate datele din formularul-tip și să fie însoțite de traducerea în limba română legalizată;

d) convenția matrimonială autenticată de notarul public, după caz;

e) documente, în original, traduse și legalizate, din care să rezulte desfacerea/încetarea căsătoriei anterioare, dacă este cazul.

(2) Dovada desfacerii căsătoriei anterioare se poate face cu unul dintre următoarele documente:

a) certificatul de naștere sau de căsătorie, cu mențiunea de desfacere a căsătoriei;

b) sentința de divorț rămasă definitivă; pentru divorțul pronunțat în intervalul 8 octombrie 1966—31 iulie 1974, aceasta trebuie să poarte mențiunea că a fost înscrisă în actul de căsătorie în termen de două luni de la rămânerea definitivă a hotărârii;

c) certificatul de divorț eliberat de ofițerul de stare civilă sau notarul public român;

d) sentința rămasă definitivă sau certificatul de divorț eliberat(ă) de autoritățile străine privind cetățeanul/cetățenii străin/străini, însoțită/însoțit de traducerea legalizată.

(3) Dovada încetării căsătoriei anterioare se face, pentru cetățeanul străin, cu certificatul de deces al fostului soț, iar pentru cetățeanul român, cu certificatul de deces al fostului soț emis de autoritățile române sau, după caz, cu certificatul de răscoală/căsătorie cu mențiunile/mențiunea corespunzătoare.

(4) Dovada identității se poate face cu unul dintre următoarele documente:

a) pentru cetățenii români, act de identitate sau pașaport emis cu menționarea țării de domiciliu, aflat în termen de valabilitate;

b) pentru cetățenii Uniunii Europene, Spațiului Economic European și Confederației Elvețiene — documentul de identitate sau pașaportul emis de statul aparținător, aflat în termen de valabilitate;

c) pentru apatrizi — pașaport emis în baza Convenției privind statutul apatrizilor din anul 1954, însoțit de permisul de ședere pe termen lung sau permisul de ședere temporară, după caz.

(5) Cetățenii străini fac dovada identității:

a) în România — cu pașaportul emis de statul ai cărui cetățeni sunt, în care să fie aplicată viza de intrare pe teritoriul României; viza trebuie să fie valabilă atât la data depunerii declarației de căsătorie, cât și la data oficierei căsătoriei;

b) în străinătate — cu actul de identitate sau pașaportul emis de statul ai cărui cetățeni sunt; din documentele prezentate trebuie să rezulte că dețin, atât la data depunerii declarației, cât și la data oficierei căsătoriei, un drept de ședere legală în statul în care se solicită înregistrarea căsătoriei.

(6) Cetățenii străini cărora li s-a acordat o formă de protecție internațională în România fac dovada identității cu următoarele documente:

a) document de călătorie emis în baza Convenției de la Geneva din 1951;

b) documentul de călătorie pentru străinii care au obținut protecție subsidiară.

(7) Cetățenii străini solicitanți de azil în România fac dovada identității cu pașaport emis de statul ai cărui cetățeni sunt, însoțit de documentul temporar de identitate.

(8) În cazul în care beneficiarii protecției internaționale în România nu pot prezenta certificatul de naștere prevăzut la alin. (1) lit. b), aceștia depun o declarație autentică dată pe propria răspundere din care să rezulte datele lor de stare civilă. În cuprinsul declarației se menționează faptul că este utilizată exclusiv în scopul încheierii/înregistrării căsătoriei. Notarul public identifică declarantul în baza documentelor care fac dovada identității, valabile pentru încheierea căsătoriei pe teritoriul României, prevăzute de prezentul articol.

(9) Documentele cu care se face dovada identității trebuie să fie valabile atât la data depunerii declarației de căsătorie, cât și la data oficierei căsătoriei.

(10) Următoarele categorii de documente de identitate ale cetățenilor străini nu sunt valabile pentru încheierea căsătoriei pe teritoriul României:

a) documentul temporar de identitate, pentru solicitanții de azil, care are înscrisă mențiunea „IDENTITATE DECLARATĂ”;

b) documentul care face dovada statutului de tolerat;

c) decizia de returnare.

(11) În situația în care viitorii soți sunt cetățeni străini/apatrizi, ofițerul de stare civilă efectuează verificări după cum urmează:

a) la structurile teritoriale ale I.G.I., în cazul cetățenilor străini/apatrizilor care au un drept de ședere temporară sau un drept de ședere pe termen lung pe teritoriul României, în vederea verificării valabilității perioadei lor de ședere pe teritoriul României;

b) la centrele regionale de proceduri și cazare a solicitanților de azil, în cazul solicitanților de azil și beneficiarilor de protecție internațională, în vederea verificării autenticității documentelor emise de I.G.I. și confirmării datelor de stare civilă declarate.

(12) În situația în care beneficiarul protecției internaționale în România nu prezintă pașaportul, certificatul de naștere sau actul de identitate eliberat de statul al cărui cetățean este, la rubrica mențiuni din actul și certificatul de căsătorie se înregistrează mențiunea „Identitatea soților/soției/soțului este declarată”.

(13) Documentele prezentate de cetățenii străini, eliberate de statele a căror cetățeni sunt, vor fi legalizate conform prevederilor art. 34.

Art. 65. — Ofițerul de stare civilă este obligat să confrunte datele înscrise în declarația de căsătorie cu cele înscrise în documentele prezentate, iar semnarea declarației se face în prezența sa.

Art. 66. — Dosarul actului de căsătorie cuprinde, după caz, următoarele documente:

a) aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale unde urmează să se încheie căsătoria pentru încheierea căsătoriei în afara sediului primăriei, la cererea persoanelor interesate, inclusiv a celor prevăzute la art. 63 alin. (5), cu documente justificative în susținerea cererii, care se păstrează la dosarul de căsătorie;

b) aprobarea primarului pentru încheierea căsătoriei între persoane care nu au domiciliul sau reședința pe raza de competență a unității administrativ-teritoriale în baza documentelor justificative depuse de solicitant, care fac parte din dosarul de căsătorie;

c) încuviințarea primarului, a comandantului navei ori a șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular de carieră a/al României competent(e), pentru încheierea căsătoriei înainte de împlinirea termenului de 10 zile de la data înregistrării declarației de căsătorie, pentru motive temeinice, la cererea unuia dintre viitorii soți; încuviințarea primarului pentru încheierea căsătoriei înainte de împlinirea termenului de 10 zile nu poate fi dată în situația prevăzută la lit. b);

d) încuviințarea instanței de tutelă de la domiciliul celui care cere încuviințarea, în cazul existenței unor impedimente rezultate din condițiile de rudenie firească sau adopție, prevăzute de art. 274 alin. (2) și (3) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) avizul medical, dovada încuviințării părinților, tutorelui sau, după caz, a reprezentantului legal și autorizarea instanței de tutelă în a cărei circumscripție minorul își are domiciliul, pentru încheierea căsătoriei, în cazul existenței unor impedimente rezultate din condițiile de vârstă, prevăzute de art. 272 alin. (2) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

f) dovada înștiințării tutorelui sub a cărui ocrotire se află despre formularea declarației de căsătorie, atunci când viitorul soț beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială;

g) documentul eliberat ori autentificat de misiunile diplomatice sau oficiile consulare acreditate în România, în cazul căsătoriei unui cetățean străin cu un cetățean român, din care să rezulte că primul îndeplinește condițiile de fond cerute de legea sa națională și nu există impedimente pentru încheierea căsătoriei în România, în conformitate cu prevederile art. 31 din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu art. 2.586 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

h) documente eliberate de autoritățile competente ale statului de cetățenie, din care să rezulte că cetățeanul străin îndeplinește condițiile de fond cerute de legea sa națională și nu există impedimente pentru încheierea căsătoriei, date recent — maximum 3 luni de la emitere, ori care au prevăzut, în conținut, termenul de valabilitate, pentru cetățenii statelor cu care România a încheiat tratate, convenții sau acorduri de asistență juridică în materie civilă ori de dreptul familiei, pentru cetățenii statelor care nu au misiune diplomatică sau oficiu consular acreditat în România, precum și pentru cetățenii străini care încheie căsătoria la misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră a/al României, prin excepție de la prevederile lit. g);

j) documente eliberate de către autoritățile locale competente în conținutul cărora se regăsește termenul de valabilitate, iar în lipsa acestuia, termenul este de maximum 3 luni de la emitere, în cazul cetățenilor statelor pentru care D.G.E.P. a primit notificări din partea M.A.E. ori a misiunilor diplomatice și oficiilor consulare acreditate în România că nu eliberează dovada prevăzută la lit. g);

j) declarația dată pe propria răspundere, autentificată de un notar public, din care să rezulte că viitorul soț, cetățean străin, apatrid sau beneficiar al unei forme de protecție internațională în România, nu este căsătorit și îndeplinește condițiile de fond cerute de legea sa națională pentru încheierea căsătoriei în România; pentru apatrizi, legea națională este legea statului în care își au domiciliul sau, după caz, reședința;

k) procesul-verbal, încheiat împreună cu interpretul și traducătorul autorizat sau, după caz, interpretul autorizat al limbajului mimico-gestual ori al limbajului specific persoanelor cu surdocecitate, în cazul depunerii declarației de căsătorie și încheierii căsătoriei între persoane care nu cunosc limba română sau între persoane cu handicap auditiv sau surdocecitate, precum și în situația în care martorul nu cunoaște limba în care se oficiază căsătoria;

l) raportul de anchetă socială realizat de S.P.A.S., dacă unul dintre părinți se află în imposibilitatea de a-și manifesta voința cu privire la căsătoria copilului minor.

Art. 67. — (1) În situația încheierii căsătoriei în cazul existenței unor impedimente rezultate din condițiile de vârstă, minorul care dorește să se căsătorească face o cerere la instanța de tutelă de la locul de domiciliu în vederea obținerii autorizării prevăzute la art. 272 alin. (2) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Avizul medical nu înlătură prezentarea certificatelor medicale privind starea sănătății prevăzute de art. 25 alin. (3) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 68. — (1) Încuviințarea căsătoriei minorilor de către părinți, tutore ori, după caz, de către reprezentantul legal se face printr-o declarație dată la S.P.C.L.E.P. sau primăria competent/competentă odată cu declarația de căsătorie; dacă părinții, tutorele ori, după caz, reprezentantul legal locuiesc/locuiește în altă localitate decât cea în care se încheie căsătoria, încuviințarea se dă la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria din localitatea de domiciliu sau de reședință a acestora, care o înaintează în termen de 48 de ore la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria competent/competentă pentru încheierea căsătoriei;

din declarație trebuie să rezulte că părinții, tutorele sau, după caz, reprezentantul legal sunt/este de acord cu încheierea căsătoriei de către copilul său/or minor, care a împlinit vârsta de 16 ani.

(2) În situația în care numai unul dintre părinți încuviințează căsătoria minorului, iar celălalt refuză, instanța de tutelă decide ținând seama de interesul superior al copilului.

(3) În cazul în care părinții sunt divorțați, pentru încheierea căsătoriei este necesar consimțământul ambilor părinți, dacă nu sunt decăzuți din drepturile părintești.

(4) Dacă unul dintre părinți se află în imposibilitatea de a-și manifesta voința, fapt stabilit printr-un raport de anchetă socială, încuviințarea celuilalt părinte este suficientă.

Art. 69. — Când viitorii soți, cetățeni străini, au locul nașterii în România, iar din confruntarea datelor înscrise în certificatul de naștere și documentul de legitimare rezultă că au intervenit modificări în statutul civil sau cu privire la nume, se procedează mai întâi la înscrierea, pe marginea actului de naștere, a mențiunilor referitoare la modificările intervenite, după care se primește declarația de căsătorie.

Art. 70. — (1) Odată cu depunerea declarației, viitorii soți declară, în fața ofițerului de stare civilă, numele de familie pe care s-au învoit să îl poarte în căsătorie, potrivit dispozițiilor art. 282 din Legea nr. 287/2009, republicată cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea, după caz, a dispozițiilor art. 2.589 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Dacă înțelegerea referitoare la numele de familie a intervenit după depunerea declarației, se procedează conform art. 63 alin. (6).

Art. 71. — (1) Căsătoria se încheie după expirarea termenului de 10 zile, respectiv începând cu a 11-a zi de la depunerea declarației de căsătorie, dar nu mai târziu de a 30-a zi de la data când a fost făcută declarația de căsătorie.

(2) În cazul prevăzut de art. 63 alin. (4), termenul de 10 zile se socotește de la data când s-a primit declarația la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria unde urmează a se încheia căsătoria.

(3) Căsătoria se poate încheia înaintea expirării termenului de 10 zile, pentru motive temeinice, numai cu aprobarea primarului, în România, sau a șefului misiunii diplomatice sau oficiului consular de carieră în cazul căsătoriilor încheiate la misiunile diplomatice și oficiile consulare de carieră ale României competente; documentele justificative se arhivează la dosarul de căsătorie.

Art. 72. — (1) Oficierea căsătoriei se face la sediul S.P.C.L.E.P. sau, după caz, al primăriei competente ori la un alt sediu destinat acestui scop stabilit prin dispoziția primarului.

(2) Căsătoria se poate încheia în afara sediului S.P.C.L.E.P. sau, după caz, al primăriei competente, în locuri cum ar fi grădinile publice, parcurile, muzeele și alte locuri în aer liber, la cererea viitorilor soți, cu aprobarea primarului.

(3) Oficierea căsătoriei se face în limba română de către ofițerul de stare civilă având o ținută vestimentară adecvată caracterului solemn al acestui act.

(4) Persoanele care aparțin minorităților naționale pot solicita, prin cerere scrisă, celebrarea căsătoriei în limba lor maternă, cu condiția ca cel care oficiază căsătoria să cunoască această limbă, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

(5) La oficierea căsătoriei, ofițerul de stare civilă este obligat să poarte eșarfa, în culorile drapelului național român, așezată pe umărul stâng, cu banda albastră în sus.

Art. 73. — (1) După luarea consimțământului viitorilor soți, liber și deplin exprimat, în fața a 2 martori, ofițerul de stare civilă îi declară căsătoriți, citește dispozițiile art. 258 alin. (1)–(3), art. 308 și art. 309 alin. (1) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privind drepturile și obligațiile soților și întocmește, de îndată, actul de căsătorie.

(2) Actul de căsătorie se semnează de către soți, cu numele de familie pe care s-au învoit să-l poarte în timpul căsătoriei, de către ofițerul de stare civilă și de către martori.

(3) În rubrica „Văzând că publicația cerută de lege s-a efectuat în termen și că nu s-a făcut opoziție la această căsătorie, în temeiul consimțământului exprimat personal de fiecare dintre viitorii soți, noi, ofițer de stare civilă, am încheiat prezentul act de căsătorie”, se înscriu numele de familie și prenumele celui care a oficiat căsătoria.

Art. 74. — (1) Ofițerul de stare civilă nu poate încheia căsătoria dacă constată că nu sunt îndeplinite cerințele legii.

(2) Refuzul privind încheierea căsătoriei se consemnează într-un proces-verbal motivat, întocmit în două exemplare, dintre care unul se înmânează fizic sau se transmite electronic persoanelor care intenționau să se căsătorească, iar celălalt exemplar, electronic, se atașează la dosarul de căsătorie.

(3) Dacă se formulează opoziție cu privire la căsătoria persoanei care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială, ofițerul de stare civilă sesizează de îndată instanța de tutelă, care va hotărî cu privire la temeinicia opoziției.

Art. 75. — După încheierea căsătoriei ofițerul de stare civilă operează în actul de căsătorie mențiunea despre regimul matrimonial ales potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 20.

SECȚIUNEA a 5-a

Înregistrarea decesului

Art. 76. — (1) Actul de deces se întocmește ca urmare a unei declarații verbale sau din oficiu, de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăriei unității administrativ-teritoriale în a căruia/cărei rază s-a produs decesul ori s-a găsit cadavrul ori, după caz, ca urmare a unei declarații verbale, de către ofițerul de stare civilă din cadrul misiunii diplomatice sau al oficiului consular de carieră a/al României acreditate/acreditat să exercite funcții consulare în statul pe teritoriul căruia s-a produs evenimentul.

(2) În situațiile prevăzute la art. 3 alin. (8) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrarea decesului se face în S.I.I.E.A.S.C. de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B. de la sediul acestora, în baza documentelor existente în S.I.I.E.A.S.C. sau prezentate de declarant ori de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P. sau, după caz, din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale competent/e să înregistreze decesul; exemplarul I al actelor de deces se transmite, în original, cu adresă, S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăriei unității administrativ-teritoriale competent/e, în vederea constituirii Registrului de stare civilă exemplarul I.

(3) Înregistrarea din oficiu a actului de deces se face în ultima zi a termenului de declarare, în baza certificatului medical constatator al decesului, comunicat electronic de către emitent, precum și a verificărilor efectuate în S.I.I.E.A.S.C. și R.N.E.P. de către S.P.C.L.E.P./primăria competent/ă potrivit alin. (1).

(4) Declararea decesului se poate face la oricare S.P.C.L.E.P., respectiv primărie din cadrul unității administrativ-teritoriale unde aceste servicii nu sunt constituite, care va transmite dosarul electronic ofițerului de stare civilă competent potrivit alin. (1).

(5) Declararea decesului, pentru situația în care cauza decesului este naturală, se face în termen de 3 zile de la data încetării din viață a persoanei, de către persoanele prevăzute la art. 32 alin. (1) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Când decesul se datorează unei sinucideri, unui accident sau altor cauze violente, precum și în cazul găsirii unui cadavru, termenul de 3 zile de declarare a decesului se calculează de la data eliberării certificatului medical constatator al decesului, iar înregistrarea actului de deces se face în baza certificatului

medical constatator al decesului și a dovezii eliberate de poliție sau de parchet, din care să rezulte că una dintre aceste autorități a fost sesizată despre deces.

(7) În cazul în care decesul nu a fost declarat și înregistrat în termenul prevăzut la alin. (5) și (6), întocmirea actului de deces se face, în România numai cu aprobarea parchetului, cu precizarea motivelor întârzierii și, în străinătate, dacă autoritățile competente din statul unde s-a produs decesul confirmă că nu au obiecții cu privire la înregistrarea decesului cetățeanului român la misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră a/al României din acel stat acreditat/acreditat să exercite funcții consulare.

(8) În cazul în care decesul nu a fost declarat și înregistrat în termenul prevăzut la alin. (5) și (6) și s-a produs incinerarea/înhumarea cadavrului în lipsa certificatului medical constatator al decesului, întocmirea actului de deces se face numai în baza unei hotărâri judecătorești rămase definitivă.

Art. 77. — (1) Odată cu declararea decesului, declarantul depune următoarele documente:

a) certificatul medical constatator al decesului, întocmit, în România, pe formular-tip, care trebuie să poarte număr de înregistrare, dată certă, semnătura medicului care a făcut constatarea și în care trebuie consemnată cauza decesului, fără prescurtări, înscrisă cu majuscule, iar în străinătate — în conformitate cu prevederile legislației statului pe teritoriul căruia s-a produs decesul;

b) certificatele de naștere și de căsătorie ale decedatului, după caz;

c) actul de identitate al decedatului sau pașaportul, în cazul decesului unui cetățean român cu domiciliul în străinătate sau al unui cetățean membru al Uniunii Europene, Spațiului Economic European sau Confederației Elvețiene, pașaportul sau documentele eliberate de I.G.I. în cazul cetățenilor străini, în original;

d) documentul de evidență militară al celui decedat, după caz;

e) actul de identitate al declarantului.

(2) În cazurile în care declarantul nu poate prezenta certificatele de stare civilă și/sau actul de identitate ale/al persoanei decedate, declară, în scris, motivul neprezentării acestora, precum și datele de identificare ale decedatului.

(3) După întocmirea actului de deces, pe certificatul de naștere și/sau căsătorie, după caz, se aplică mențiunile corespunzătoare prevăzute în anexa nr. 20.

Art. 78. — (1) În cazul decesului unui cetățean român cu domiciliul în străinătate, pentru care se prezintă pașaport drept document de legitimare, acesta se va transmite serviciului public comunitar de pașapoarte teritorial, iar în cazul actelor de deces întocmite în țară se transmite electronic și un extras pentru uz oficial de pe actul de deces.

(2) În cazul decesului unui cetățean străin, pașaportul, cartea de rezidență, actul de identitate, permisul de ședere pe termen lung sau permisul de ședere temporară se înaintează de îndată, cu adresă, structurilor teritoriale a I.G.I. și se transmite electronic un extras pentru uz oficial de pe actul de deces.

(3) În lipsa documentelor prevăzute la alin. (1) sau (2), la serviciul public comunitar de pașapoarte teritorial, respectiv structura teritorială a I.G.I. se transmite electronic extrasul pentru uz oficial după actul de deces, împreună cu forma electronică a declarației motivate a declarantului.

Art. 79. — În actul de deces, la rubrica „cauza decesului fiind” se înscrie cu majuscule de tipar cauza decesului prevăzută la lit. c) și d) din certificatul medical constatator al decesului; dacă în certificatul medical constatator al decesului rubrica este completată „cauză neprecizată”, pentru întocmirea actului de deces este necesară aprobarea parchetului.

Art. 80. — (1) În situația în care decesul s-a produs în străinătate și nu s-a înregistrat la autoritățile străine competente sau la misiunile diplomatice ori oficiile consulare de carieră ale României, actul de deces se întocmește la cererea scrisă a declarantului, de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P./primăriei unității administrativ-teritoriale pe a cărui/cărei rază a avut domiciliul persoana decedată, după ce se verifică electronic prin intermediul M.A.E. — DCons dacă decesul nu a fost înregistrat în străinătate.

(2) Dacă decesul nu a fost înregistrat în străinătate, ofițerul de stare civilă din cadrul SPCLEP/primăriei unității administrativ-teritoriale unde aceste servicii nu sunt constituite desfășoară următoarele activități:

a) solicită aprobarea parchetului pentru înregistrarea decesului;

b) întocmește referatul cuprinzând rezultatul verificărilor pe care îl înaintează S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B. în vederea acordării avizului conform;

c) întocmește referatul către primar cu propunere de aprobare sau respingere a înregistrării actului de deces, în funcție de avizul șefului S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B.

(3) Actul de deces se întocmește în baza documentelor menționate la alin. (2) și a următoarelor documente:

a) certificatul medical constatator al decesului și traducerea legalizată a acestuia în limba română, care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 34;

b) certificatele de naștere și de căsătorie ale decedatului, după caz;

c) actul de identitate al decedatului sau pașaportul, în cazul decesului unui cetățean român cu domiciliul în străinătate, în original;

d) documentul de evidență militară al celui decedat, după caz;

e) actul de identitate al declarantului.

(4) În cazurile în care declarantul nu poate prezenta certificatele de stare civilă și/sau actul de identitate ale/al persoanei decedate, se procedează potrivit art. 77 alin. (2); după întocmirea actului de deces, pe certificatul de naștere și/sau căsătorie, după caz, se aplică mențiunea prevăzută la art. 77 alin. (3).

(5) Este interzisă întocmirea actului de deces fără avizul conform al șefului S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.B. și fără aprobarea Parchetului și a primarului.

(6) Dacă decesul nu a fost înregistrat în străinătate, în lipsa certificatului medical constatator eliberat de autoritățile străine, instanța judecătorească dispune cu privire la înregistrarea decesului.

(7) Dacă decesul a fost înregistrat în străinătate se procedează la transcrierea certificatului/extrasului de deces în registrele de stare civilă române.

Art. 81. — (1) Întocmirea actului de deces privind cadavrul cu identitate necunoscută se face la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria unității administrativ-teritoriale în raza căruia/căreia a fost găsit, în baza certificatului medical constatator al decesului, a dovezii eliberate de poliție sau de parchet și a procesului-verbal întocmit de medicul legist, care cuprinde:

a) vârsta și sexul;

b) data și locul unde a fost găsit cadavrul;

c) data și cauza decesului.

(2) Pe marginea actului de deces se aplică mențiunea corespunzătoare prevăzută în anexa nr. 20.

(3) Dacă, ulterior întocmirii actului de deces privind cadavrul cu identitate necunoscută, parchetul sau poliția stabilește identitatea cadavrului, pe baza comunicării făcute de acestea, datele privind identitatea se înscriu, prin mențiune, pe actul respectiv, conform textului prevăzut la anexa nr. 20; mențiunea

se transmite S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăriei care are în păstrare actul de naștere al persoanei identificate.

Art. 82. — (1) În actul de deces, întocmit ca urmare a unei hotărâri judecătorești declarative de moarte, definitivă, se înscriu datele de stare civilă și data decesului, așa cum rezultă din hotărâre; întocmirea actului de deces, în acest caz, se face la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria competent/competentă, din oficiu ori la cererea persoanei interesate, potrivit art. 39 din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul în care în cuprinsul hotărârii judecătorești declarative de moarte nu sunt precizate data decesului în format an, lună, zi și/sau domiciliul decedatului se procedează conform dispozițiilor art. 39¹ din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 83. — (1) În vederea declarării judecătorești a morții unei persoane, ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P. sau al primăriei competent/e, la cererea instanțelor de judecată efectuează următoarele activități:

a) verifică datele persoanei în R.N.E.P.;

b) verifică în S.I.I.E.A.S.C. actele de stare civilă ale persoanei și la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria care are în păstrare exemplarul I al actului de naștere și, după caz, de căsătorie, pentru a stabili dacă pe marginea acestora există mențiunea de deces;

c) comunică instanței judecătorești datele rezultate din verificări.

(2) D.G.E.P. comunică despre înregistrarea decesului Institutului Național de Criminalistică din cadrul I.G.P.R., până la data de 5 a lunii următoare înregistrării decesului.

Art. 84. — (1) Înhumarea sau incinerarea persoanelor decedate se face în baza certificatului de deces.

(2) În cazul în care declarantul nu este persoana îndreptățită să primească certificatul de deces, acestuia i se eliberează de către ofițerul de stare civilă care a înregistrat decesul, la cerere, adeverință de înhumare sau de incinerare a cadavrului.

(3) Adeverința de înhumare sau de incinerare a cadavrului se eliberează într-un singur exemplar, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23, și se înregistrează în Registrul privind eliberarea adeverințelor de înhumare/incinerare.

(4) Duplicatul adeverinței de înhumare sau de incinerare pierdute ori distruse se poate elibera numai cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale, la solicitarea scrisă a declarantului sau a unei persoane care justifică un interes legitim.

(5) Eliberarea adeverinței de înhumare sau de incinerare privind un cetățean român sau de origine română al cărui deces s-a produs în străinătate se face de către ofițerul de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P. sau primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărui/cărei rază administrativ-teritorială urmează să se facă înhumarea ori incinerarea, la cererea scrisă a persoanei interesate, în baza certificatului de deces eliberat de autoritățile străine, în original, și a traducerii legalizate în limba română sau a extrasului multilingv al actului de deces.

(6) Când decesul cetățeanului român s-a înregistrat la misiunea diplomatică ori la oficiul consular de carieră a/al României, înhumarea sau incinerarea se face în baza certificatului de deces întocmit de una dintre aceste autorități.

(7) Dacă decesul unui cetățean român s-a produs pe o aeronavă înmatriculată în România aflată în afara spațiului aerian al României sau pe o navă sub pavilionul României aflată în afara apelor teritoriale române, iar cadavrul este transportat în țară, eliberarea adeverinței de înhumare sau de incinerare se face pe baza dovezii eliberate de comandantul navei ori aeronavei, prevăzută la art. 7 alin. (6) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Adeverința va cuprinde, obligatoriu, rubricile prevăzute pentru extrasele de naștere, de căsătorie sau de deces, potrivit modelelor prevăzute în anexele nr. 24—26, precum și unitatea din care fac parte, după caz, mama copilului, soții și, respectiv, defunctul.

(3) În baza adeverințelor prevăzute la alin. (2) și a mențiunilor făcute în jurnalul acțiunilor de luptă al unității pot fi reconstituite actele de stare civilă pierdute sau distruse.

Art. 97. — (1) Actele de stare civilă întocmite în afara teritoriului național se trimit în țară, lunar, părții sedentare a unității militare dislocate în teatre de operațiuni, care le înaintează, de îndată, pe bază de adresă, D.S.C. — Sector 1.

(2) Actele de stare civilă întocmite pe teritoriul național în caz de mobilizare sau de război se trimit lunar, pe bază de adresă, D.G.E.P.

(3) În situația prevăzută la alin. (1), Registrul de stare civilă exemplarul II se constituie după Registrul de stare civilă exemplarul I, de către D.S.C. — Sector 1, care eliberează și certificate de stare civilă, la cererea persoanelor îndreptățite.

(4) Actele menționate la alin. (2) se păstrează la D.G.E.P., până la încetarea mobilizării sau a stării de război, după care se trimit pentru constituirea Registrului de stare civilă exemplarul II către S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăria unității administrativ-teritoriale competentă, astfel:

- a) actul de naștere al copilului — la domiciliul copilului, stabilit în condițiile legii;
- b) actul de căsătorie — la domiciliul soțului sau soției, după caz;
- c) actul de deces — la ultimul domiciliu al defunctului.

SECȚIUNEA a 8-a

TRANSCRIERE

Înregistrarea actelor de stare civilă ale cetățenilor români încheiate în străinătate

Întocmirea actelor de stare civilă ale cetățenilor români prin transcrierea certificatelor/extraselor de stare civilă/extraselor multilingve ale actelor de stare civilă eliberate de autoritățile străine

Art. 98. — (1) Actele de stare civilă ale cetățenilor români, întocmite în străinătate la autoritățile locale competente, se transcriu, obligatoriu, în registrele de stare civilă române, la cererea persoanei îndreptățite potrivit legii, formulată în termen de luni de la înregistrarea actului sau faptului de stare civilă la autoritățile străine, respectiv de la data dobândirii/redobândirii cetățeniei române.

(2) Cererile de transcriere se soluționează de către S.P.C.L.E.P. sau de către primăria unității administrativ-teritoriale de la locul de domiciliu/ultimul domiciliu avut în România al titularului sau al solicitantului, după caz, cu aprobarea primarului și cu avizul conform al șefului S.P.C.J.E.P./S.P.C.L.E.P. al sectorului municipiului București.

(3) Cererile de transcriere privind cetățenii români care nu au avut nicodată domiciliul în România, cu excepția celor care au redobândit cetățenia română sau cărora li s-a acordat cetățenia română, în temeiul prevederilor art. 10 și 11 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se soluționează cu aprobarea primarului sectorului 1 al municipiului București și cu avizul conform al șefului D.S.C. — Sector 1.

(4) În situațiile prevăzute la alin. (2) și (3) cererile de transcriere a certificatelor/extraselor de stare civilă/extraselor multilingve ale actelor de stare civilă se pot depune la oricare S.P.C.L.E.P./primărie din cadrul unității administrativ-teritoriale unde aceste servicii nu sunt constituite, care va transmite dosarul electronic ofițerului de stare civilă competent.

(5) Cererile de transcriere privind cetățenii români care au redobândit sau cărora li s-a acordat cetățenia română se depun și se soluționează potrivit art. 41 alin. (7)—(10) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(6) După înregistrarea cererii, ofițerul de stare civilă efectuează verificări pentru a stabili:

a) dacă titularul certificatului/extrasului de stare civilă/extrasului multilingv al actului de stare civilă este cetățean român;

b) dacă mai există un alt act transcris sau reconstituit în țară, prin efectuarea verificărilor în Registrul de stare civilă exemplarul II; până la constituirea în format electronic a Registrului de stare civilă exemplarul II se solicită verificări la S.P.C.L.E.P. sau la primăria domiciliilor avute anterior, de la data înregistrării actului de către autoritățile străine;

c) dacă S.P.C.L.E.P./primăria unității administrativ-teritoriale unde a fost depusă cererea are competență teritorială privind aprobarea transcrierii; în cazul în care competența întocmirii actului de stare civilă aparține altui S.P.C.L.E.P./altei primării, ofițerul de stare civilă transmite electronic acestuia/acesteia dosarul de transcriere.

(7) Cetățenii care dobândesc/redobândesc cetățenia română și solicită transcrierea certificatelor/extraselor de stare civilă/extraselor multilingve ale actelor de stare civilă fac dovada cetățeniei române cu documentele prevăzute la art. 22 și 23 din Legea nr. 21/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 99. — (1) Cererile de transcriere se fac în nume propriu sau prin împuternicit cu procură specială, cu excepția celor prevăzute la art. 98 alin. (5).

(2) Pentru minorii care nu au împlinit vârsta de 14 ani, transcrierea certificatelor/extraselor de naștere/extraselor multilingve ale actelor de naștere se solicită de unul dintre părinți, tutore sau, după caz, de reprezentantul legal, în nume propriu ori prin împuternicit cu procură specială; minorii care au împlinit vârsta de 14 ani solicită transcrierea certificatelor/extraselor de naștere/extraselor multilingve ale actelor de naștere în nume propriu, asistați de unul dintre părinți, tutore sau, după caz, de reprezentantul legal, ori prin împuternicit cu procură specială.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (2), dacă părinții au domiciliul diferite în țară, competența privind transcrierea certificatului/extrasului de naștere/extrasului multilingv al actului de naștere aparține oricărui/oricărei din cele două S.P.C.L.E.P. sau primării pe raza cărora au domiciliul părinții minorului.

(4) Pentru cetățenii români care nu au împlinit vârsta de 18 ani, ai căror părinți au domiciliul în străinătate, cererea de transcriere a certificatelor/extraselor de naștere/extraselor multilingve ale actelor de naștere se soluționează de S.P.C.L.E.P. sau primăria ultimului loc de domiciliu avut de părinți în România, iar în cazul în care au avut domiciliul diferite, de S.P.C.L.E.P. sau primăria de la ultimul domiciliu al unuia dintre părinți.

(5) Pentru cetățenii români care au împlinit vârsta de 18 ani, ai căror părinți au avut domiciliul în România pe perioada minorității, cererea se soluționează de S.P.C.L.E.P. sau primăria unității administrativ-teritoriale de la locul de domiciliu al părinților, iar dacă nu au avut domiciliul în România sau titularul se legitimează cu document eliberat de autoritățile străine, de D.S.C. — Sector 1.

(6) În cazul transcrierii certificatului/extrasului de căsătorie/extrasului multilingv al actului de căsătorie, cererea se soluționează de S.P.C.L.E.P. sau primăria unității administrativ-teritoriale de la domiciliul comun al soților, iar dacă soții au domiciliul diferite în țară, la oricare dintre cele două S.P.C.L.E.P. sau primării pe raza cărora aceștia își au domiciliul.

(7) În cazul transcrierii certificatului/extrasului de deces/extrasului multilingv al actului de deces, cererea se soluționează fie de S.P.C.L.E.P. sau primăria unității administrativ-teritoriale a locului de domiciliu al solicitantului, fie de S.P.C.L.E.P. sau

primăria ultimului domiciliu avut în țară de către persoana decedată; în cazul solicitanților cu statut de cetățean român cu domiciliul în străinătate, cererea se poate soluționa de S.P.C.L.E.P. sau primăria de la ultimul domiciliu avut în țară de către decedat.

(8) Persoanele care dobândesc cetățenia română și fac dovada domiciliului în România cu permis de ședere pe termen lung eliberat de I.G.I. sau cartea de rezidență permanentă pentru membrii de familie depun cerere de transcriere la S.P.C.L.E.P. sau primăria unității administrativ-teritoriale a locului de domiciliu, potrivit datelor înscrise în permisul de ședere/cartea de rezidență permanentă pentru membrii de familie.

(9) În cazul cetățenilor români cu domiciliul în străinătate care se legitimează cu pașaportul expirat sau titlu de călătorie fără mențiunea „identitate incertă”, verificările pentru stabilirea competenței teritoriale se efectuează în R.N.E.P. de către ofițerul de stare civilă care înregistrează cererea de transcriere.

(10) Pentru copiii cetățeni români născuți în străinătate față de care s-a dispus o măsură de protecție specială, în condițiile Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al căror părinte nu solicită transcrierea certificatului/extrasului de naștere/extrasului multilingv al actului de naștere, acesta se transcrie la cererea D.G.A.S.P.C.

(11) Pentru copiii cetățeni români născuți în străinătate și aflați în țară cu părinții sau cu persoana desemnată în condițiile art. 104 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru care părinții nu solicită transcrierea certificatului/extrasului de naștere/extrasului multilingv al actului de naștere, aceasta se face la cererea S.P.A.S.

Art. 100. — (1) Cererea de transcriere este însoțită de certificatul de stare civilă, extrasul multilingv al actului de stare civilă sau extrasul de stare civilă eliberat de autoritățile străine, în original, care trebuie să îndeplinească cerințele de legalizare prevăzute la art. 34, traducerea în limba română legalizată sau, după caz, formularul standard multilingv, precum și, după caz, de următoarele documente:

a) certificatele de naștere și de căsătorie, după caz, precum și actul de identitate sau pașaportul ori titlul de călătorie, pentru cererile depuse la misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României;

b) declarații autentificate sau date în fața ofițerului de stare civilă care înregistrează cererea de transcriere din partea soților, cetățeni români, cu privire la numele de familie purtat după căsătorie, în situația în care în certificatul/extrasul de căsătorie/extrasul multilingv al actului de căsătorie procurat din străinătate nu se face referire la numele soților după căsătorie; numele de familie al celuilalt soț, cetățean român, se poartă numai cu consimțământul acestuia consemnat prin declarație autentificată sau dată în fața ofițerului de stare civilă;

c) declarația din care rezultă domiciliul copilului, în cazul în care părinții au domiciliul diferite; dispozițiile art. 43 alin. (13) și (14) se aplică în mod corespunzător;

d) declarația autentificată sau dată în fața ofițerului de stare civilă care înregistrează cererea de transcriere din partea titularului sau a reprezentantului legal ori a solicitantului în cazul transcrierii certificatului/extrasului de deces/extrasului multilingv al actului de deces cu privire la imposibilitatea prezentării documentelor care fac dovada datelor ce trebuie înscrise la rubricile prevăzute de certificatele de stare civilă române; declarația este solicitată în cazul în care aceste date nu se identifică în S.I.I.E.A.S.C. sau R.N.E.P.;

e) certificatul de cetățenie eliberat de A.N.C. sau de misiunile diplomatice și oficiile consulare de carieră ale României, pentru persoanele care au dobândit/redobândit cetățenia română;

f) declarații notariale din partea ambilor soți cu privire la regimul matrimonial ales de aceștia, dacă se solicită înscrierea regimului matrimonial în actul de căsătorie; în cazul în care regimul matrimonial ales se stabilește potrivit legii române, se procedează conform dispozițiilor art. 312 alin. (1) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și se prezintă convenția matrimonială autentificată de notarul public, după caz;

g) în situația în care din declarația prevăzută la lit. f) rezultă că s-a stabilit regimul matrimonial conform legii străine, iar soții au încheiat o convenție în străinătate, se prezintă convenția matrimonială;

h) declarația notarială sau dată în fața ofițerului de stare civilă care înregistrează cererea de transcriere din partea soțului cetățean străin din care să rezulte că la data încheierii căsătoriei cu cetățeanul român nu mai are căsătorii anterioare nedeșfăcute, iar în situația în care nu se poate prezenta declarația acestuia, justificat cu documente, se va solicita soției cetățean român, în cazul în care soțul este cetățean al unui stat a cărui legislație permite încheierea de către o persoană a mai multor căsătorii; în caz contrar nu se transcrie certificatul/extrasul de căsătorie/extrasul multilingv al actului de căsătorie;

i) procura specială pentru cazurile în care solicitarea este efectuată de către împuternicit; procura specială poate cuprinde declarațiile prevăzute la lit. b), c), d), f) și h);

j) copia hotărârii comisiei pentru protecția copilului ori a instanței de judecată prin care a fost stabilită măsura de protecție specială, în situația prevăzută la art. 99 alin. (10);

k) raportul de anchetă socială întocmit de S.P.A.S. care solicită transcrierea, în situația prevăzută la art. 99 alin. (11).

(2) În cazul în care titularul certificatului/extrasului de stare civilă/extrasului multilingv al actului de stare civilă ce urmează a fi transcris nu este în posesia niciunui document cu care să facă dovada cetățeniei române, întrucât a plecat din țară odată cu părinții, în perioada minorității sale, sau nu s-a născut în România, S.P.C.L.E.P./primăria/misiunea diplomatică sau oficiul consular al României care primește cererea de transcriere efectuează verificări la D.G.P. sau A.N.C., după caz.

(3) În situația în care, la depunerea cererilor de transcriere a certificatelor/extraselor de stare civilă/extraselor multilingve ale actelor de stare civilă procurate din străinătate, se stabilește că au intervenit modificări la numele de familie și/sau prenumele titularului actului, față de documentele ce însoțesc cererea de transcriere, se solicită documentele necesare clarificării neconcordanțelor privind numele de familie și/sau prenumele; cererea pentru transcriere se depune și se soluționează după clarificarea neconcordanțelor.

(4) În situația în care se stabilește că în certificatul/extrasul de stare civilă/extrasul multilingv al actului de stare civilă eliberat de autoritățile străine au fost înscrise date care nu sunt în concordanță cu cele înscrise în registrele de stare civilă române, în documentele prezentate, R.N.E.P. și S.I.I.E.A.S.C., transcrierea se va face după îndreptarea erorilor de către autoritățile străine emitente, cu excepția următoarelor situații:

a) când certificatul/extrasul eliberat de autoritățile străine a fost înregistrat conform legii locului la rubricile privind numele de familie și/sau prenume;

b) când legitimarea la autoritățile locale străine care au înregistrat actul inițial s-a făcut cu un document care nu corespundea statutului civil sau modificărilor intervenite cu privire la nume;

c) când certificatul/extrasul eliberat de autoritățile străine conține un prenume simplificat sau prescurtat;

d) când în cuprinsul certificatului/extrasului eliberat de autoritățile străine există o eroare materială care se referă la datele de stare civilă ale titularului sau ale părinților acestuia ori a denumirii localității.

(5) În situațiile prevăzute la alin. (4) lit. a) și b), numele de familie al titularului actului de naștere sau cel al soților după căsătorie din actul de căsătorie se stabilește, după caz, potrivit art. 37 lit. e).

(6) În situația transcrierii certificatelor/extraselor de naștere/extraselor multilingve ale actelor de naștere ale copiilor, dispozițiile art. 43 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(7) În situația în care în certificatul/extrasul de căsătorie/extrasul multilingv al actului de căsătorie procurat din străinătate se face referire la regimul matrimonial ales, acesta se înscrie în actul de căsătorie fără a fi necesară prezentarea declarației prevăzute la alin. (1) lit. f) sau o convenție matrimonială.

(8) Ofițerul de stare civilă înscrie pe marginea actului de căsătorie mențiunea despre regimul matrimonial ales, potrivit textului prevăzut în anexa nr. 20, și transmite un extras pentru uz oficial, electronic, la Centrul Național de Administrare a Registrelor Naționale Notariale, pentru a fi comunicat notarului public care a autentificat convenția matrimonială în România, după caz.

(9) Dispozițiile art. 43 alin. (5) din prezentele norme metodologice se aplică în mod corespunzător.

Art. 101. — (1) După efectuarea verificărilor de către ofițerul de stare civilă competent, dosarul de transcriere se transmite autorității competente, respectiv D.S.C. — Sector 1 sau S.P.C.J.E.P./S.P.C.L.E.P. al sectorului municipiului București, împreună cu referatul ce conține rezultatul acestora, din care să rezulte cetățenia română a titularului actului, competența teritorială, faptul că nu mai există un alt act înregistrat în registrele de stare civilă române și, după caz, propunerile privind conținutul rubricilor care trebuie completate în actul care se transcrie; referatul va fi însoțit de documentele prevăzute la art. 100, după caz.

(2) În cazul transcrierii certificatului/extrasului de deces/extrasului multilingv al actului de deces, verificările se vor referi atât la solicitant, cât și la decedat.

(3) Pe baza referatului ofițerului de stare civilă, a documentelor depuse de solicitant și a verificărilor efectuate în evidențele informatizate, autoritatea competentă, după caz D.S.C. — Sector 1, S.P.C.J.E.P./S.P.C.L.E.P. al sectorului municipiului București indică, odată cu avizul conform, conținutul rubricilor ce trebuie completate în actul care se transcrie; în situația prevăzută la art. 100 alin. (1) lit. d) rubricile necompletează.

(4) În situațiile prevăzute la art. 100 alin. (4) actul de stare civilă se întocmește cu datele rezultate din registrele de stare civilă; autoritatea competentă, după caz, D.S.C. — Sector 1, S.P.C.J.E.P./S.P.C.L.E.P. al sectorului municipiului București indică, odată cu avizul conform, mențiunea ce se înscrie pe marginea actului de stare civilă transcris, potrivit textului prevăzut în anexa nr. 20.

(5) În cazul transcrierii certificatului/extrasului de deces/extrasului multilingv al actului de deces în cuprinsul căruia este precizată perioada și nu data certă a decesului titularului, în actul transcris se înscrie ca dată a decesului ultima zi din perioada menționată; autoritatea competentă, după caz, D.S.C. — Sector 1, S.P.C.J.E.P./S.P.C.L.E.P. al sectorului municipiului București indică, odată cu avizul conform, mențiunea ce se înscrie pe marginea actului de stare civilă transcris, potrivit textului prevăzut în anexa nr. 20.

(6) După verificarea documentelor, autoritățile prevăzute la art. 98 alin. (2), (3) și (5) transmit întreaga documentație, împreună cu avizul conform, S.P.C.L.E.P., respectiv primăriei unității administrativ-teritoriale competent(e) să soluționeze cererea.

Art. 102. — (1) La primirea avizului conform de la autoritatea competentă ofițerul de stare civilă prezintă primarului, spre

aprobare, referatul privind transcrierea actului de stare civilă și documentele menționate la art. 100, după caz.

(2) În baza aprobării referatului privind transcrierea certificatelor/extraselor de stare civilă/extraselor multilingve ale actelor de stare civilă, precum și a documentelor depuse de solicitant și a evidențelor proprii, ofițerul de stare civilă întocmește actul de stare civilă, aplică mențiunile corespunzătoare și eliberează certificatul de stare civilă persoanei îndreptățite, potrivit legii.

(3) Este interzisă transcrierea certificatelor, extraselor de stare civilă și extraselor multilingve ale actelor de stare civilă procurate din străinătate fără avizul conform al D.S.C. — Sector 1, S.P.C.J.E.P./S.P.C.L.E.P. al sectorului municipiului București, după caz, și fără aprobarea primarului.

(4) În cazul transcrierii certificatelor, extraselor de stare și extraselor multilingve ale actelor de stare civilă procurate din străinătate cu încălcarea prevederilor alin. (3), actele de stare civilă întocmite sunt nule de drept. Nulitatea se constată de instanța competentă care poate fi sesizată de orice instituție/autoritate sau persoană interesată.

Art. 103. — În cazul respingerii cererii de transcriere de către primar, ca urmare a avizului negativ dat de către instituția competentă, se comunică în scris motivul respingerii.

Art. 104. — Căsătoriile încheiate în străinătate și desfăcute prin divorț se înregistrează numai prin mențiune pe marginea actului de naștere, iar cele încetate prin decesul unuia dintre soți se înregistrează fie prin transcriere, fie prin mențiune pe marginea actului de naștere.

Art. 105. — (1) Cetățenii ale căror acte de stare civilă au fost înregistrate în localități care au aparținut României, iar în prezent se găsesc pe teritoriul altor state pot solicita, potrivit legii, întocmirea actelor de stare civilă la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria unității administrativ-teritoriale pe raza căruia/căreia își au domiciliul, pe baza extrasului de pe actul de stare civilă ce se găsește în păstrarea serviciilor județene ale Arhivelor Naționale/Serviciului Municipiului București al Arhivelor Naționale.

(2) Transcrierea extraselor prevăzute la alin. (1) se face cu aprobarea primarului și avizul conform al instituției competente, respectiv D.S.C. — Sector 1, S.P.C.J.E.P./S.P.C.L.E.P. al sectorului municipiului București, după caz, în condițiile prezentelor norme metodologice.

Art. 106. — (1) Cetățenii români aflați în străinătate pot solicita transcrierea certificatelor, extraselor de stare civilă sau extraselor multilingve ale actelor de stare civilă eliberate de autoritățile străine, în registrele de stare civilă române de la misiunile diplomatice sau oficiile consulare de carieră ale României în statul în care actele sau faptele de stare civilă s-au produs și dacă s-au înregistrat în prealabil la autoritatea locală competentă; transcrierea se face cu aprobarea șefilor misiunilor diplomatice sau ai oficiilor consulare, iar refuzul acestora se motivează.

(2) Cererea va fi însoțită de documentele prevăzute la art. 100, după caz; cererea având număr de înregistrare atribuit de misiunea diplomatică sau oficiul consular a/al României competentă/competent și documentele care o însoțesc se încarcă electronic în S.I.I.E.A.S.C.

(3) La rubrica „Mențiuni” din actul de stare civilă se înscrie textul corespunzător prevăzut în anexa nr. 20.

(4) Actele de stare civilă — exemplarul II se transmit la Registrul de stare civilă exemplarul II definit la art. 16 lit. a).

(5) În baza actului de stare civilă transcris la misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră a/al României din străinătate, se eliberează certificatul de stare civilă persoanelor îndreptățite, potrivit legii.

(6) Actele de stare civilă întocmite pentru cetățenii români aflați în străinătate de către misiunile diplomatice sau oficiile